

Betragtning, som kom frem forleden fra Erhvervslivets Repræsentant (Laurits Jensen), at naar man lønner Statstjenestemænd paa forsvarlig Maade, maa der ogsaa være Kontrol med, i hvor høj Grad de beskæftiger sig med privat Arbejde. Det er ikke rigtigt, at de i omfattende Grad giver sig til at konkurrere paa Erhvervslivets Omraade, naar Staten yder dem en passende Løn, men jeg mener ganske vist ikke, at man skal gaa til den Yderlighed, som det ærede Medlem syntes at ønske, thi i visse Tilfælde kan Samfundet være vel tjent med, at visse Erhverv, eller hvis man ikke kan kalde dem Erhverv, dog visse mindre Arbejder, udføres paa denne Maade. Derfor synes jeg ikke, at det ærede Medlem skulde være saa vred over, at der i Lovforslaget er optaget Bestemmelser, som paa det Omraade indfører en Kontrol og en Begrænsning, som hidtil har været savnet, hvad jeg mange Gange har været irriteret over ved at se, at Statstjenestemændene i *saa* udstrakt Grad har givet sig af med privat Virksomhed, at jeg nærmest synes, det var uanstændigt. Det bør man komme bort fra. Det kan være, at Statstjenestemændene har haft nogen Undskyldning deri, at de har været for lavt lønede, men rettes nu dette Forhold, mener jeg ogsaa, at Erhvervslivet maa kunne forlange, at der med Hensyn til det andet sker Forandringer.

Jeg vil til Slutning udtale mig til Gunst for Forsørgertillæget, og jeg beklager, at dette ikke i højere Grad er gennemført. Det nytter ikke, at man vil skyde dette fra sig ved at henvise til, at noget saadant har man ikke paa det private Erhvervs Omraade. Jeg er enig i, at her kunde Staten gaa i Spidsen, saa tror jeg, at man vilde følge efter i det private Erhverv. Der er ikke nogen Rimelighed i, og det kan ikke forenes med Retfærdighed, at et ungt Menneske straks skal have samme Løn som de ældre, eller om ikke just samme Løn, saa noget nær op ad det, som den ældre Tjenestemand har indenfor samme Etat, skønt sidstnævnte maaske er Familieforsørger og har stor Familie, til hvis Underhold det dog navnlig i disse Tider koster umaadelig meget at skaffe det nødvendige. Jeg vil derfor haabe, at der ogsaa indenfor Tjenestemændenes Kreds vil aabne sig absolut Forstaaelse af, at hvis man vil Retfærdighed, maa man paa dette Omraade yde noget mere til dem, der har stor Familie. Jeg mener ikke, det bør

gøres paa den Maade, at man sætter Lønnen for ugifte ned til et Minimum, som de ikke kan være tjente med, men hvis Tjenestemændene og Statsmyndighederne her vilde samvirke, kunde det nok lykkes at finde en Udgang af denne Sag, som kunde ramme det retfærdige. Imidlertid er der et Omraade, hvor jeg tror, at man allerede nu i højere Grad end udtrykt i Lovforslaget kan hjælpe til i den Retning, jeg tænker her paa de Love, som skal skaffe Dækning for de Udgifter, der er nødvendige til Lønningslovens Gennemførelse. Der kunde man i langt højere Grad, end man gør i Øjeblikket, tage Hensyn til Familieforsørgere. Det skattefri Fradrag, der nu findes, og som ogsaa tager noget Sigte paa Børnene, idet der sker visse Fradrag for Børn, inden Statsskatten fastsættes, er alt for urimeligt lille, og naar man ændrer dette, vil man i nogen Grad hjælpe til at lette Forholdene for Familieforsørgerne, idet de saa slipper med mindre Skat end den, de nu maa betale. Hvis den højtærede Finansminister ikke vil stille sig derimod, men vil hjælpe med til en Ændring, tror jeg, at dette Omraade er det, paa hvilket man lettest allerede nu vil kunne komme Familieforsørgerne til Hjælp. Jeg vil i hvert Fald, hvis jeg i Skatteudvalget faar Lejlighed til at arbejde med paa dette Spørgsmaals Løsning, i høj Grad søge at medvirke til, at der paa dette Omraade kunde ske en Forandring til det bedre. Derved vilde man ogsaa kunne hjælpe dem, der ikke faar godt af Lønningsloven; man vilde derigennem ogsaa yde dem en lille Haandsrækning. Jeg mener for øvrigt, at Tiderne er saadanne, at alle de med de smaa Indtægter bør behandles med største Nænsomhed, naar der er Tale om Skattepaalæg. En stor Del af disse Medborgere har nemlig absolut ingen Skatteevne, og da det, som det allerede er sagt under denne Sags Behandling, jo heldigvis er saaledes, at der i andre Kredse af Befolkningen er en Velstand, som man aldrig tidligere har mærket, vil jeg haabe, at vi, naar vi kommer til at beskæftige os med denne anden Sag, vil søge at forene Retfærdighedshensynet med det Behov, som skal opfyldes under Hensyn til Statens Interesser.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen.

Næste Møde holdes i Morgen Kl. 1 med følgende Dagsorden: